

Τάκης Ιωαννίδης, ποιητής

Γεννήθηκες :

«εγώ αναστήθηκα, από μήτρα Αρκαδική,
από ένα τόπο προσελήνιο και θείο,
που η αρμονία της συνύπαρξης ωθεί,
παλίρροια αισθήσεων, που υφαίνουν μεγαλείο...»,
γεννήθηκα στην Καλλιθέα Αττικής. Ο πατέρας μου Δήμος
Ιωαννίδης, από το Αίγιο με ρίζες από την Κερπινή
Καλαβρύτων. Η μητέρα μου Μελπομένη Ζαγκλή από το
Λευκοχώρι Γορτυνίας Αρκαδίας του Δήμου Λαγκαδίων. Ετος

1955, 15 Απριλίου.

Λευκοχώρι:

«Έτσι αναδύθηκε ο τόπος μου, ιερός,
Δροσοσταλίδα πού εκύλησε σε μι' άκρη,
Μιά γοητεία αρμονίας που στο φώς,
Κοσμεί του Μαίναλου τό φόρεμα σάν δάκρυ...»
Πατρίδα γή. Τόπος αναμνήσεων. Τόπος πνευματικής ανάπαυσης. Πηγή έμπνευσης.

Πώς συναντήθηκες με την ποίηση ; μας σύστησε, η φιλόλογος μου, κ Αγγελική
Διαμαντοπούλου, από την Βυτίνα. Υπέροχος άνθρωπος, Αρκάς και εκπαιδευτικός.
Ηταν τιμή μου που την συνάντησα στο βίο μου.

Τι είναι η ποίηση ; η υπέρτατη τέχνη, ο χώρος που συνυπάρχουν οι ίσοι. Ενας
χώρος ιερός, αφού εκεί ο Θεός την δημιουργεί, χρησιμοποιώντας ως όργανό Του, τον
ανθρώπινο εγκέφαλο. Προσωπικά πιστεύω ότι η ικανότητα-ταλέντο του ανθρώπου να
γράφει ποίηση, είναι Θεόδοτη και όχι δική του. Η ποίηση είναι πολιτισμός.

Τι είναι ο ποιητής ; ένα ανθρώπινο πνεύμα, υπηρέτης της τέχνης, που αναρριχάται
διαρκώς προς την κορυφή. Προς το ιδανικό. Προς το σημείο δηλαδή, που ο
άνθρωπος ανεβαίνει και ο Θεός κατεβαίνει, για να Του δώσει την δυνατότητα να τον
προσεγγίσει. Υπάκουος στην νομοτέλεια της αρμονίας. Στο μαθηματικό μέτρο. Με
αυτά δομεί τον πολυτάραχο στίχο του. Την στροφή, την εποποιΐα, το δράμα. Πλάθει
τον παλμό του ανθρώπου, με την έκρηξη του έρωτα, με το θάμπος της φαντασίας, με
το ασίγαστο πάθος του. Είναι αυτός που δεν πιστεύει σε τίποτα, παρά στον Θεό.
Υπάκουος στο χρέος του να Τον υμνήσει και να μυθήσει τον άνθρωπο στο όμορφό,
στο θαυμαστό, στο αληθινό. Να στηλιτεύει, το κακό, το άδικο, την πλάνη. Η ποίηση
είναι κάτι πολύ δυνατό και ουδείς γνωρίζει τα σύνορά της. Η ποίηση του ανήκει και ο
ποιητής ως γήινος εργάτης, την δημιουργεί για τον άνθρωπο. Όχι για την τέχνη. Διότι
αποστολή του είναι, το αιώνιο και ανθρώπινα επίκαιρο.

Μεγάλοι ποιητές:

Ομηρος, Ασχύλος, Πίνδαρος, Σαπφώ, Ευρυπίδης, και τόσο άλλοι μεγάλοι που όλοι
οι άλλοι ακολουθούμε, ή προσπαθούμε να ακολουθήσουμε τα χνάρια τους. Διότι
είχαν ένα πρότυπο, τον ΑΝΘΡΩΠΟ και ένα δάσκαλο, τον ΘΕΟ.

Οι άνθρωποι σήμερα, δεν διαβάζουν ποίηση. Εσβησε λοιπόν η φλόγα της :

Η ποίηση είναι υπαρκτή και δεν πρόκειται να χαθεί, όσο θα υπάρχουν , άνθρωποι, ανατολές κι ηλιοβασιλέματα. Ανθη, ορίζοντες, έρωτες, το βαθυγάλαζο του νερού, προβληματισμοί, στοχασμοί, ήρωες, αλτρουϊστές κι επαναστάτες.

Η κοινώς παραδεκτή, ανανδρία και προδοσία της σημερινής διανόησης και εξουσίας, που εσκεμμένα αρνείται να υπηρετήσει τον άνθρωπο και αρκείται να παρακολουθεί, την πνευματική παρακμή, την απέραντη πλήξη και απελπισία των θνητών, μέσα στα αστικά κι επαρχιακά γκέτο, τον παραλογισμό των ΜΜΕ και την παντελή έλλειψη-προβολή, αληθινών προτύπων, ιδανικών και οραμάτων, προσπαθεί να φιμώσει την ποίηση. Την τοποθετούν πίσω από ένα αδιαφανές παραβάν. Την αποκρύπτουν. Διότι τα σημερινά μεγάλα κέντρα πολιτισμού, καλλιεργούν το παράλογο. Προβάλουν εκτρωματικά δημιουργήματα-χαλκεία, στο όνομα του πολιτισμού της μπρίζας και το κυνήγι του κέρδους. Τοιουτοτρόπως, καθιστούν τους πολίτες άτολμους, μη στοχαζόμενους, φοβισμένους, αργόσχολους και παρηκμασμένους. Τους στερούν το μέγιστο δώρο της δημιουργίας.

Ο άνθρωπος σήμερα δηλώνει, «όταν θα βρω ελεύθερο χρόνο, θέλω να διαβάσω κάτι για να ξεκουραστώ και όχι να προβληματιστώ». Διότι τον εκπαίδευσαν να μένει άπραγος, παθητικός. Να δέχεται ότι του προσφέρουν τα ΜΜΕ. Χάθηκε ο διάλογος. Η άγνοια της Ελληνικής γλώσσας, πρωτίστως, δεν του επιτρέπει να σχηματίζει στο μυαλό του συνειρμούς. Δεν καταλαβαίνει την ποίηση διότι δεν γνωρίζει τη γλώσσα του.

Σε ποιο τηλεοπτικό και ραδιοφωνικό κανάλι υπάρχει εκπομπή για την ποίηση; Σε ποιο πολυτελές περιοδικό; Προωθούν την ποίηση οι εκδότες, (ο δικός μου εκδότης αποτελεί εξαίρεση). οι οποίοι υποχρεώνουν τον ποιητή να καταβάλει, χιλιάδες ευρώ για την έκδοση του έργου του; Εάν δεν τα διαθέσει, δεν εκδίδεται το έργο του.

Γι' αυτό ίσως, είπε τότε ο Γκαίτε: **“μην λυπάσαι τον ποιητή που δεν έχει κοινό, να λυπάσαι το κοινό, που δεν έχει ποιητές”**. Είναι ίσως δύσκολο να αντιληφθείτε τα συναισθήματα που βιώνεις, όταν απορρίπτουν τα βιβλία σου οι μεγάλοι εκδότες, με μία ευγενική λιτή επιστολή, η με την αιτιολογία : «δεν θέλουμε να βάζουμε τους αναγνώστες μας να σκέπτονται».... Και στον αντίποδα να σε τιμούν και να σε μεταφράζουν οι ξένοι σε έξη γλώσσες...

Η ποίηση είναι εδώ, ζωντανή, υπαρκτή και περιμένει με υπομονή, τους τολμηρούς.

Ποία η διαφορά ανάμεσα σε ένα ποίημα και ένα πεζογράφημα;

Το πεζογράφημα, με όποιο είδος και αν καταπιάνεται, πρέπει να το διαβάσεις από την αρχή έως το τέλος, προκειμένου να κατανοήσεις τι θέλει να σου μεταφέρει ο συγγραφέας. Διαβάζοντας μόνον ένα στίχο, κάποιου ποιήματος, αυτό σε εκτοξεύει μακριά, σε απίθανα μέρη. Γι' αυτό ίσως οι ποιητές διαχρονικά κυνηγήθηκαν.

Ως τρόπος γραφής, το ποίημα είναι πιο εύκολο να γραφεί, διότι στηρίζεται σε μία ιδέα της στιγμής και στο έμφυτο ταλέντο του ποιητή. Το πεζογράφημα απαιτεί πολύ περισσότερο κόπο.

Ποιο βιβλίο θεωρείς καλό;

Αυτό που έχει κάτι να δώσει στους ανθρώπους. Ίσως αυτό που περιμένουν. Αυτό που χρειάζονται. Το γόνιμο βιβλίο. Όχι αυτό, που μαζί του, θα περάσεις απλώς την ώρα σου. Αυτό που θα σου δώσει κάτι καινούργιο. Π.χ. ένα ποιητικό βιβλίο πιστεύω πως είναι χρήσιμο, διότι ο ποιητής έχει την ικανότητα να χωρέσει πολλές ιδέες σε λίγες λέξεις. Ή ακόμη να σου δώσει σε ένα στίχο, αυτό που πάντα ήξερες, αλλά δεν

μπορούσες να το κατανοήσεις και να το εκφράσεις. Το καλό βιβλίο το φοβούνται οι ισχυροί και οι φανατικοί, διότι αφυπνίζει, ανοίγει ορίζοντες, και ατσαλώνει τις ψυχές. Π.χ. ο Ομάρ, τον έβδομο αιώνα, έχοντας κατακτήσει τη μισή Ασία, τη μισή Αφρική, με μόνη περιουσία του, δύο σακκιά γεμάτα σύκα και σιτάρι, μία γκαμήλα και ένα ξύλινο πιάτο, έκαψε την βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας. Φανατικοί..... Το βιβλίο και ο άνθρωπος μοιάζουν, διότι, έχουν τρεις κοινούς εχθρούς, την υγρασία, τη φωτιά και το ίδιο το περιεχόμενό τους.

Το δικό σου βιβλίο:

Τίτλος «Πνοή και Αύρα», δηλαδή τα συστατικά του πνεύματος. Εκδοτικός οίκος Γεωργιάδη βιβλιοθήκη των αρχαίων Ελλήνων. Βραβεύτηκε με το Α βραβείο λογοτεχνίας 2004, από την Διεθνή Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών και Καλλιτεχνών . Περιλαμβάνει 65 ποιήματα και 25 γνωμικά μου. Το τίμησαν με τις κριτικές τους, σημαντικοί άνθρωποι, όπως ,ο μακαριστός Πατριάρχης Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής Πέτρος, ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ Βαρθολομαίος, ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Χριστόδουλος, ο διεθνής Έλληνας τενόρος κ. Μάριος Φραγκούλης, ο ηθοποιός και σκηνοθέτης κ Γρηγόρης Βαλτινός, η Josette Dorron, πρόεδρος των φίλων Ελλάδος και Κύπρου, λογοτέχνης-συγγραφέας, η φιλόλογος συντ/χος Γυμνασιάρχης κ Αγγελική Διαμαντοπούλου, η συγγραφέας και λογοτέχνης κ Ελένη Ταγωνίδη – Μανιατάκη, η ιδρύτρια και πρόεδρος της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και Καλλιτεχνών, οι βουλευτές κκ Βύρων Πολύδωρας και Φώτης Κουβέλης, ο σκηνοθέτης και φιλόλογος κ Απόστολος Παπαγεωργίου, η δημοσιογράφος κ Δέσποινα Λάσκαρη-Γιακουμάκη, ο εκδότης της εφημερίδας «Επίκαιρα» της Νέας Σύρνης κ Γεώργιος Νικάκης, συγγραφέας-ερευνητής κ Στάμος Καραμούζης και πολλοί άλλοι, που λόγω χώρου αδυνατώ να αναφέρω.

Τι γράφεις τώρα;

Μία μεγάλη μου επιθυμία. Ένα ιστορικό μυθιστόρημα, με πραγματικά γεγονότα και πρωταγωνιστές. Πού αλλού; μεταξύ Αρκαδίας και Μεσσηνίας. Πρόκειται φέτος να κυκλοφορήσει ένα βιβλίο μου, με μικρές ανθρώπινες ιστορίες. Απλά για να χαροποιήσω τις ψυχές. Περιμένουν στη σειρά τους τέσσερα ποιητικά. Όποτε προκύψει.

Φέτος βραβεύτηκες στην ημέρα της εορτής των ποιητών;

Ήταν μεγάλη τιμή για μένα και το ταπεινό έργο μου τα φετινά βραβεία,

- Α' βραβείο ποίησης από την Διεθνή Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών και Καλλιτεχνών,
- Α' Βραβείο ποίησης από την Βραζιλία, τιμητικό δίπλωμα των Βραζιλιάνων λογοτεχνών για την πνευματική μου προσφορά
- και Α' Βραβείο ποίησης από την Αργεντινή.

Τι σημαίνουν για σένα αυτά τα βραβεία;

Αναμφισβήτητα, ηθική καταξίωση, δύναμη για να συνεχίσω, μεγάλη τιμή. Σου λένε, εσένα του μικρού οι σημαντικοί πνευματικοί άνθρωποι, «αξίζει αυτό που κάνεις, προχώρησε και είμαστε κοντά σου». Πιστεύω πως ο δημιουργός, δεν μπορεί να εκτιμήσει τα έργα του. Τα βραβεία είναι στηρίγματα. Ο Πλάτων εξ' άλλου έλεγε, ότι «εάν έχεις κάτι στο μυαλό σου και δεν το μοιραστείς με τους άλλους, δεν υπάρχει». Αυτό έπραξα επί μία δεκαετία προσφέροντας το έργο μου αφιλοκερδώς, καθημερινά, στα ερτζιανά , ΕΡΑ2, Αθήνα 984 κ.λ.π . Ας είναι καλά ο Λάκης Παπαδόπουλος που πίστευε σε μένα. Μεγάλα βραβεία επίσης για μένα ήταν τα λόγια απλών ανθρώπων,

που έβγαιναν από την ψυχή τους. Ο εικοσιδιάχρονος που είχε γεμίσει το βιβλίο μου με σημειώσεις. Ο αόματος, που με άκουγε χρόνια στο ραδιόφωνο. Είχε αγοράσει το βιβλίο μου και έβαζε άλλους να του το διαβάζουν. Αυτός που μου τηλεφώνησε για να μου πεί, ότι είχε διαβάσει το ποίημα του πρώτου νεκρού του Σαράντα 150 φορές και έκλαιγε κάθε φορά. Ο συνάδελφος που το έχει στο κομοδίνο του και διαβάζει δύο ποιήματα πριν κοιμηθεί για να ξεκουραστεί από τον κάματο της εργασίας του. Αυτά σου δίνουν πραγματικά μεγάλη δύναμη. Αγνώστοι που τηλεφωνούν για να ρωτήσουν εάν είμαι καλά. Αν αντέχω.

Με ή δίχως βραβεία, εγώ θα συνεχίζω.

Γράφεις με φιλοσοφική διάθεση. Είσαι φιλόσοφος;

Ασχολούμαι με την φιλοσοφία πολλά έτη. Πραγματοποιώ διαλέξεις, ειδικά για τον Σωκράτη και την προσφορά του, αφιλοκερδώς, όπου μου ζητηθεί. Θα ήταν ευχής έργο, αν ασχολούνταν οι άνθρωποι με την φιλοσοφία. Ειδικότερα οι πολιτικοί μας.

Ο κόσμος μας θα ήταν καλύτερος. Ο Πυθαγόρας έλεγε ότι σοφός είναι μόνο ο Θεός και ουδείς άνθρωπος. Μηδέ φιλόσοφος δύναται να είναι ο άνθρωπος, παρά μόνον φιλοσοφών. Αυτό το τελευταίο, πιστεύω ότι με αντιπροσωπεύει.

Είσαι μέλος;

Βασικά είμαι μέλος της οικογένειάς μου, της συζύγου μου και των τριών τέκνων μου. Έχω την τιμή να με έχουν επιλέξει ως Γενικό Γραμματέα στην Ένωση των απανταχού Λευκοχωριτών ο Άγιος Δημήτριος, με πρόεδρο τον κ Δημήτρη Καρδαράκο, οι συμπατριώτες μου.

Είμαι τακτικό μέλος της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών και Καλλιτεχνών, με πρόεδρο την ακάματη κ Χρυσούλα Βαρβερη Βάρρα,

Της ΕΣΤΙΑΣ Νέας Σμύρνης, με πρόεδρο τον κ Καλογεϊτονα, του συλλόγου Αρκάδων Καλλιθέας ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, με πρόεδρο την κ Αντωνία Γάλλου, του Πνευματικού Κύκλου Καλλιθέας, με πρόεδρο την κ Κακουλίδου, director στην Ελλάδα του International Forum of Literature and Culture for Peace, με πρόεδρο την υποψήφια για το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης 2006 κ Ada Aharoni, των bilingual MCA writers and poets of Argentina, με πρόεδρο την κ Maria-Crtsina Azcona, και του peace from harmony for children, με πρόεδρο τον κ Leo Semaschko.

Το έτος 2007 μου ανετέθη από την International Forum of Literature and Culture for Peace, να διοργανώσω στην Ελλάδα το 4ημερο παγκόσμιο συνέδριο με την συμμετοχή περίπου 100 πανεπιστημιακών καθηγητών λογοτεχνών, από όλο τον κόσμο.

Τι είναι πιο τραγικό για ένα άνθρωπο;

Το να χάσει την ψυχή του, ξεπουλώντας την για το τίποτα.

Τι είναι πιο χρήσιμο για τον άνθρωπο;

Ο πόνος, γιατί αυτός μας ξυπνάει από τον λήθαργο. Μας υπενθυμίζει ότι μπορούμε να πραγματοποιήσουμε τις αλλαγές, για να βελτιωθούμε. Να αντισταθούμε. Διαβάστε τις αρχαίες ελληνικές τραγωδίες και θα καταλάβετε.

Τι θέλεις να πείς με το έργο σου;

Ότι πιο πολύτιμο μα έχει δοθεί, είναι η ψυχή μας. Πάνω από αυτήν ο Θεός.

Η διαδρομή μας στη γη είναι ένα μέγιστο δώρο. Ο χρόνος μας τόσο σύντομος, που δεν πρέπει να τον ξοδεύουμε άσκοπα. Η αγάπη είναι αναγκαιότητα. Ο πόλεμος το

χείριστο όλων. Η ειρήνη επιτακτική. Το ωραίο υπηρέτης του αληθινού. Είναι στις δυνατότητές μας να πετάξουμε. Αρκεί να το πιστέψουμε και να το αποφασίσουμε

Ποιά είναι η αλήθεια;

Ο Θεός.

Ένα ποίημά σου για την Αρκαδία;

Εγώ αναστήθηκα, από μήτρα Αρκαδική
Από έναν τόπο, προ-σελήνιο και θείο
Που η αρμονία της συνύπαρξης, ωθεί
Παλίρροια αισθήσεων, που υφαίνουν μεγαλείο

Νύμφες με βύζαζαν, Δρυάδες και θεές
Τον Πάνα πρόσχαρο, στην κούνια μου τον είδα
Μέσ' απ' το πράσινο, μ' αγνάντεψαν κορφές
Στην πρωτογέννητη, Λυκόσουρας κοιτίδα

Χρονο-περπάτησα, στο αύριο και στο χθες
Μέσα στις δίνες, της ανθρώπινης μανίας
Γεφύρια, αέρινες ψηλές κορμοστασιές
Που γεφυρώνουν, κάθε χάσμα ιστορίας

Στα μονοπάτια της σιωπής, το αυθεντικό
Μ' έρανε, μ' άρωμα μεστής ελευθερίας
Μορφές ανθρώπων, αγλαές ντοπιο-λαλιές
Πολιτισμός και στίλβη ένδοξης ανδρείας

Αρκάδες ήρωες στην πάλη με τη γη
Αλλά με γνώση, να φιλιώνουν με τη φύση
Στο καθαρτήριο του Λούσιου, η ψυχή
Φλεγόταν κι έτρεχε στον Λάδωνα να σβήση

Ελατοσκέπαστη του Μαίναλου η μορφή
Που το ανάγλυφο του, γνέφει στη γαλήνη
Στ' ανεμοσμύλευτα φαράγγια οι βρυχηθμοί
Ανάσες δύναμης, που διώχνουν κάθε δίνη

Μεσ' την αγκάλη των κρυφών της των σχολειών
Κράτησε μάνα στοργική, Ελλήνων γλώσσα
Στα μοναστήρια της, τους πόθους των πιστών,
Γόνιμους έθρεψε και ζέστανε σαν κλώσα

Πολλοί αλλόθρησκοι την άλωσαν, μιαροί
Μα μεσ' τα σπλάχνα της εσμίλεψε ανδρεία
Κολοκοτρώνη με αλύτρωτη ψυχή
Και πήρε αρχόντισα και πάλι, τα ηνία

Λίγο απ' το φρέσκο σου νερό, φωτο-πηγής

Λίγο ελεύθερο αέρα στα όνειρά μας
Μάνα Αρκαδία, κιβωτός αγνής ζωής
Που γεφυρώνεις κάθε ρήγμα στην καρδιά μας

Πατρίδα σύμβολο, ψυχής μου γιατρικό
Είσαι τοπίο που αναπλάσσεται και θάλλει
Μάνα φιλόξενη, με σώμα αιθερικό
Σε μετεμψύχωση, θα σ' ήθελα και πάλι.
(24 Ιανουαρίου 2005)